

Skikkelse. Det er mig et Vidnesbyrd om, at vel har det ærede Medlem Hr. Brorsen Ret i, at ufornuftige Mennesker vil der altid gives, men at Fornuften dog ogsaa undertiden kan trænge igennem der, hvor Ufornuften fører det store Ord.

Det ærede Medlem mente i en Artikel i „Fyns Venstreblad“ at have fundet en anden Anskuelse end den, jeg her har forfægtet med Hensyn til Spørgsmaalet om Grænsen. Det ærede Medlem oplæste nogle Ord af denne Artikel; hvis han vil læse den hele Artikel, vil han se, at det, som denne Artikel gaar ud paa, er at fremhæve en tysksindet Politikers Stilling til dette Spørgsmaal overfor en formodet Uklarhed hos det ærede Medlem Hr. Schmidt. Artiklen mener hos det ærede Medlem Hr. Schmidt overfor Grænse-spørgsmaalet at have fundet en Uklarhed med Hensyn til, om han overhovedet har accepteret Versailliesfreden, om han tænkte paa at søge den nuværende Grænse flyttet helt tilbage til Kongeaen, naar gunstige Omstændigheder for Tyskland skulde gøre noget saadant muligt. Og overfor denne Uklarhed, som Bladet mener at have fundet hos det ærede Medlem Hr. Schmidt— jeg ved ikke med hvilken Ret, jeg refererer kun her en Artikel, som ogsaa jeg har læst —, stiller det den nye anden Mand dernede og siger, at hans Standpunkt er udelukkende Selvbestemmelsesretten og Haabet om eventuelt en Gang at komme til en ny Afstemning. Hvad der af disse to Standpunkter: det formodede usikre hos det ærede Medlem Hr. Schmidt eller Standpunktet hos den vedkommende nye tysksindede Politiker, Hr. Bösewadt, er bedst for os, ved jeg ikke, men det ærede Medlem Hr. Holstein kan i og for sig ikke se med nogen egentlig Uvillie paa det Bösewadt'ske System; thi det Bösewadt'ske System var jo det, som først og fremmest fremsattes her i det Blad, som mest af alle Blade beundrer det ærede Medlem Hr. Holstein, nemlig „Nationaltidende“. Dette Blad udtalte, at det, der nu skulde ske, var en fremtidig Udvikling dernede med frit Liv for de to Nationaliteter, stilende henimod den nye Folkeafstemningsafgørelse, som før eller senere vilde komme. Mod den Tanke, som kom frem i „Nationaltidende“, advarede jeg den Gang, ikke med Tilslutning fra det ærede Medlem Hr. Holstein, men just med den Begrundelse, at saadanne Udtalelser selvfølgelig vilde fremkalde tilsvarende Stemninger og Forhaabninger hos Ty-skerne i de danske Landsdele. Jeg for mit

Vedkommende mener, at den Afgørelse, som er truffet, er den, vi bør staa paa, og det ærede Medlem Hr. Schmidt maa tilgive mig, at mit Ideal for Fremtiden er: en stadig Formindskelse af Mindretallene paa begge Sider af Grænsen. Det er min Opfattelse, at det vil tjene os bedst, jo renere den nationale Grænse bliver, men det maa være Fremtidens frie Udviklingskaar, der afgør, om dette efter min Opfattelse rigtige nationale Ideal naas eller ej.

Jeg skal derefter vende mig ganske kort til den højtærede Statsminister og sige til ham, at i hans anden Tale var det Ord, jeg mest lagde Mærke til, dette: at han ventede uudholdelige finansielle Vanskeligheder, næsten uudholdelige finansielle Vanskeligheder. Hvis den højtærede Finansminister havde sagt dette straks, tror jeg ikke, at Føreren for det konservative Folkeparti (Pitzner) havde kunnet udtrykke sin Glæde over, at Tilstanden var saa langt bedre, end han havde ventet det. I den første Tale var det nemlig ikke de kommende uudholdelige finansielle Vanskeligheder, der var Hovedsagen. Der hvilede ligesom Slør over Forholdene, og et af disse Slør var de sønderjydske Anliggender, den Brug, som Ministeren gjorde af disse, idet han sagde: De er Hovedaarsagen til Underskuddet. Den højtærede Minister søgte ved denne Vending at gøre Underskudsbegrebet uklart, og det lykkedes ham ogsaa for mange Medlemmer her i denne Sal at gøre Underskudsbegrebet uklart. Det var derfor, jeg fandt det fornødent at gøre opmærksom paa, at det Underskud, som den højtærede Minister talte om, de 200 Mill. Kr., fremkommer, efter at der er afholdt halvandet Hundrede Millioner til Sønderjylland, og derfor kan man ikke vælte Bekymringen over Aarets Underskud over paa Sønderjyllands Skuldre. Jeg har sagt, hvad der efter min Mening er Hovedaarsagen, og har ikke sagt, at det alene var Statsvirksomhedernes Underskud, men netop sagt, at det var to Ting, Virksomhedernes Underskud plus Kornlovens Underskud.

Ministeren kom derefter ind paa Kassebeholdningens Størrelse, og ogsaa der var det Tal, han nævnte pr. 31. Marts, 304 Millioner, et Tal, som mærkeligt nok en stor Del af Pressen slet ikke har faaet fat i, idet mange har troet, at den højtærede Minister sagde 88 Millioner, hvoraf kun 60 var likvide. Nej, den højtærede Minister sagde, som man har hørt her i Salen, 304 Millioner. Ogsaa dette Tal kaster et Slør over